

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

PROSINEC 2009/ROČ 2

ÚVODNÍ SLOVO

PROSINEC... Tenhle měsíc má kupu svých charakteristik. Je poslední v roce, je měsícem nejdelších nocí a nejkratších dní, je to měsíc začínající vlády zimy, ale hlavně, je to měsíc ve znamení Vánoc. Vždyť už tuto neděli jsme si na adventním věnci zapálili první svíčku.. Doufám, že si tu krásnou adventní dobu užijete v klidu a věřím, že si při té pohodě u hořících svíček najdete čas i na další číslo našeho oběžníku, které Vám právě přináším..

A co v něm najdete?

Téma čísla je věnováno příběhu Roberta Fulghuma o jednom úspěšně neúspěšném člověku, který ... Ale to Vám nebudu prozrazovat a přečtete si to sami.

Pak tu máme pár tipů. Ten první je od Ježoura, který nás láká na čundr po Oravě. V tom druhém nám Štaflička dává návod k Vánočnímu vyrábění. Je to rychlé, levné a efektivní, takže doufám, že neodoláte a necháte se inspirovat! :-)

V minulém čísle jsme si „četli“ z Mohykánské kroniky. Ještě jednou u ní zůstaneme a tentokrát se s klukama vydáme na výpravu do skal. Zápis je to opravdu vydařený, tak si ho nenechte ujít.

Další částí jsou zápisy z činností jednotlivých oddílů. Z článků poznáte, že skautíci měli opravdu pestrý program..

Rozhovor.. S kým bude tentokrát? No, určitě ho znáte. Podepisuje se sice trochu tajemně - LG, ale pokud budete pečlivě číst, určitě se dozvíte, co je to za zkratku a jak k ní přišel.

Ke konci nesmí chybět ani pozvánky na prosincové akce a celé číslo uzavírá již tradiční citát.

Doufám, že jsem Vás dostatečně nalákala. Ještě mi dovolu Vám za celou redakční radu popřát krásné a klidné Vánoční svátky a šťastný vstup do dalšího roku. Takže v novém roce 2010 nashledanou...

Parluc

Obsah Totemu

2 -	Úvodní slovo	14 -	Rozhovor s ...
	Obsah Totemu		... Petrem Školníkem
3 -	Téma čísla	16 -	Pozvánky
	- Povídka - Robert Fulghum	18 -	Poslední strana
5 -	Tip na výlet		- Uzávěrka, V příštím čísle, Tiráž
6 -	Tip na vyrábění	19 -	Citát
7 -	Stalo se nedávno		
8 -	Střediskové dění		
	- Mohykáni		
	- Slunečnice		
	- Světlušky		
	- Médátka		

TÉMA ČÍSLO

POVÍDKA - ROBERT FULGHUM

JOHN PIERPONT ZEMŘEL jako neúspěšný člověk. Roku 1866 ve věku jedenaosmdesáti let; konce svých dní se dožil jako vládní úředník ve Washingtonu, D. C. a jeho duši trápila celá řada osobních proher.

Vše začalo celkem dobře. Absolvoval na Yaleově univerzitě, kterou jeho dědeček pomáhal zakládat, a s jistým nadšením si za své povolání zvolil dráhu učitele.

Jako učitel neuspěl. Byl na studenty moc hodný. A tak se začal rozhlížet ve světě práva.

Jako právník neuspěl. Byl moc velkorysý ke svým klientům a příliš mu záleželo na spravedlnosti, než aby se ujal případů, které slibovaly tučné honoráře. Další profesí, kterou si vybral, bylo obchodování s konfekcí.

Jako obchodník neuspěl. Nedomáhal si účtovat dost, aby dosahoval zisku, a příliš svobodně zacházel s úvěrem. Mezitím psal poezii, a i když básně publikoval, honoráře nebyly takové, aby mu stačily na živobytí.

Jako básník neuspěl. A tak se rozhodl, že se stane pastorem. Odešel na Harvardovu bohosloveckou školu a byl vysvěcen na pastora kostela v Hollis Street v Bostonu. Ale protože byl pro prohibici a proti otroctví, postavili se proti němu vlivní členové jeho obce, a tak byl přinucen rezignovat.

Jako pastor neuspěl. Zdálo se, že by mohl něco znamenat v politice, a tak byl za Abolicionistickou stranu nominován jako kandidát na guvernéra státu Massachusetts. Prohrál. Nezlomilo ho to a kandidoval do Kongresu za Stranu svobodné půdy. Prohrál.

Jako politik neuspěl. Začala ob-

čanská válka a on se přihlásil jako dobrovolný vojenský pastor Dvacátého druhého pluku massachusettských dobrovolníků. Za dva týdny toho nechal, neboť zjistil, že ten úkol je nad jeho síly po zdravotní stránce. Bylo mu sedmdesát šest. Nezvládl to dokonce ani jako feldkurát.

Někdo mu sehnal jakési bezvýznamné úřednické místo na ministerstvu financí ve Washingtonu, a tak posledních pět let svého života strávil jako úředníček v kartotéce. Ani to mu moc nešlo. Nebavilo ho to.

John Pierpont zemřel jako neúspěšný člověk. Nedotáhl do konce nic, co chtěl dělat nebo čím chtěl být. V Cambridgi v Massachusetts má na hřbitově na Mount Auburn malý náhrobní kámen. V žule je napsáno: BÁSNÍK, KAZATEL, FILOSOF, FILANTROP.

S dnešním časovým odstupem by se dalo namítnout, že vlastně neúspěšný nebyl. Jeho oddanost sociální spravedlnosti, touha být milující lidskou bytostí, angažovanost v palčivých problémech jeho doby i víra v sílu lidského myšlení - to nejsou nezdary. A dost z toho, co považoval za porážku, se

postupem času obrátilo v úspěch. Školství bylo reformováno, právní procedury se zdokonalily, úvěrové předpisy se změnily a především - otroctví bylo navždy zrušeno.

Proč vám to vlastně vykládám?

Není to nijak mimořádný příběh. Mnoho reformátorů devatenáctého století prožilo podobný život - prošlo podobnými nezdary a úspěchy. V jedné velice důležité věci nebyl John Pierpont neúspěšný. Každý rok přijde prosinec a my slavíme jeho úspěch. V srdcích a myslích na něj chováme celoživotní vzpomínku.

Jde o písničku.

Vůbec ne o Ježíši, andělech nebo Santa Clausovi. Je to úžasně jednoduchá píseň o jednoduché radosti, když se to studeně bílým soumrakem zimního večera sviští na saních tažených jedním koněm. S kamarády - a celou cestu se zpívá a směje. Nic víc. Nic méně. „Rolničky“. John Pierpont napsal „Rolničky“.

Napsat písničku, která vyjadřuje tu nejprostší radost, napsat písničku, kterou zná tři nebo čtyři sta miliónů lidí po celém světě - písničku o něčem, co nikdy nedělali, ale co si umějí představit - písničku, kterou každý z nás, velký či malý, umí zapískat, jakmile piano zahraje první akord a první akord se rozezní v našem srdci, no to přece není neúspěch.

Jednoho sněhobílého odpoledne uprostřed zimy John Pierpont napsal ty řádky jako dárek své rodině, přátelům a náboženské obci. Tím za sebou zanechal trvalý vánoční dar - ten nejdražší ze všech - ne ten pod stromečkem, ale neviditelný a nepřekonatelný dar radosti.

ROLNIČKY

D Fis7 G H7

1. Sláva, už je sníh, jedem na saních,

Emi Gmi D Adim Emi A7 D

kluci křičí, zvonek zní, jenom táta stich,

D Fis7 G H7

Kouká na syna, uši napíná...

Emi Gmi D Adim Emi A7 D

Co to slyší v rolničkách? Na co vzpomíná?

D G D

R: Rolničky, rolničky, kdopak vám dal hlas?

G D E A7

Kašpárek maličký, nebo děda Mráz?

D G D

Rolničky, rolničky, co to zvoní v nich?

G D Emi A7 D

Maminčiny písničky, vánoce a sníh.

2. Zvonky z dětských let, rozezvoňte svět!

Těm, co už jsou dospělí, ať je znova pět!

Zvoňte zlehýnka, stačí chvilinka:

Vzpomínka jak rolničky v srdci zacinká.

R: Rolničky, rolničky...

TIP NA VÝLET

ORAVA

Orava je jedním z 24 slovenských regionů, a to právě nejsevernějším z nich, kvůli čemuž má také prakticky nejdrsnější klima, uvažujeme-li průměr na celý region. Je to ale ideální místo na letní (i zimní) dovolenou, protože nabízí spoustu turistických atrakcí. A jako v podstatě všude na Slovensku si i zde užijí své milovníci ticha a samoty. „Oravské“ je tu skoro všechno, jak se dočtete. Měl jsem to štěstí Oravu navštívit vícekrát, nejpodrobněji jsme prozkoumali tento kraj na jednom z prvních vandrů dobrušských roverů v roce 2003.

Na západě tvoří hradby oravské kotliny pohoří Oravská Magura s nejvyšším vrcholem Minčol (1394 m), je to pohoří lesnaté s nemnoha výhledy, za to však s velkým množstvím borůvek. Dá se přejít ze Zázrivé (to jsme pod Malou Fatrou) až na Oravskou přehradu za tři dny.

Jižně od Magury protéká řeka Orava a při ní se v obci Oravský Podzámok na vysoké skále tyčí – jak jinak než Oravský – hrad. Byl založen ve 13. století a své největší slávy dosáhl za panování rodu Thurzovců. V prostorách hradu najdete dnes expozice Oravského muzea, která vás provede všemi zajímavostmi regionu. Rozhodně stojí za návštěvu, i když to v létě většinou znamená vystát si dlouhou frontu u pokladny.

Padla tu zmínka o Oravské přehradě: do provozu byla uvedena

v roce 1954 a je to po Gabčíkovu druhá největší přehrada na Slovensku. Po napuštění zůstaly pod vodou obce Slanica, Osada, Oravské Hámre a Ústie nad Oravou a 2/3 Námestova, proto Námestovo nyní nemá historické centrum. Nad hladinou zůstal malý kopec, z kterého vznikl Slanický ostrov nazývaný též ostrov umění, protože je zde v kostele Povýšení sv. Kříže instalována stálá expozice lidového umění (plastiky a malby). Na ostrov se dopravíte na některé z lodí převážející turisty.

Severozápadně od přehrady se táhnou Oravské Beskydy, které jsou vlastně třetím nejvyšším slovenským pohořím (započítáme-li Vysoké, Západní a Belianské Tatry do jednoho celku). V podhůří Beskyd leží mnoho vesnic a osad, kde byl vždy tvrdý život – v zimě napadne kolem půldruhého metru sněhu, takže některé osady dnes slouží jen k letní rekreaci. Konkrétně Oravská Lesná patřila dříve k nejchudším obcím na Slovensku.

samoty Oravské Lesné

Na hranicích s Polskem se tyčí dva nejvyšší vrcholy Oravských Beskyd – Pilsko a Babí hora. První z nich je tichá a opuštěná hora, jak píše Nevrlý, chůze po polské hranici nad pralesovitými smrčínami v kosodřevině i v kamenitých polích. Nad nejsevernější slovenskou obcí – Oravskou Polhorou – se pak vypíná 1723 metrů vysoká Babí

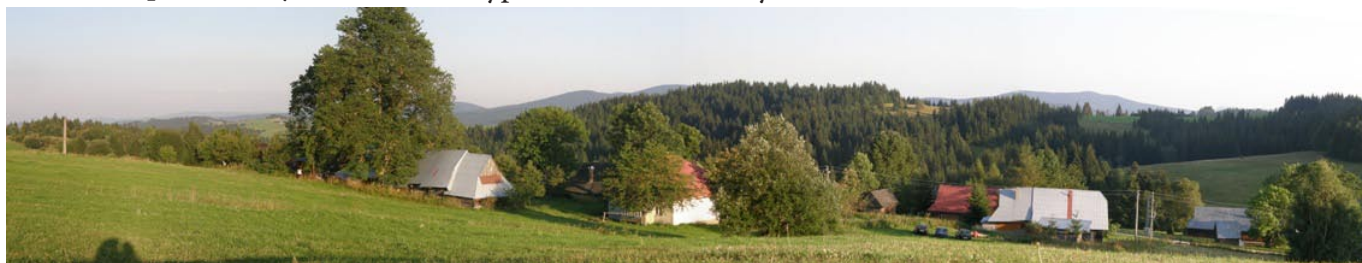

hora. Dlouhý výstup na vrchol stojí za to, nejen kvůli výhledům, ale i kvůli pestrosti přírody – na Babí hoře roste asi 700 druhů rostlin a při výstupu projdete hned několik vegetačních pásem, až dojdete na subalpínské vysokohorské louky s drsným klimatem, kam ani v létě nechoďte bez čepice. Na vrchol několikrát vyšel z polské strany i papež Jan Pavel II. a má zde pamětní desku.

A dáme-li se od Oravské přehrady na jihozápad, skončíme v Roháčích, krásné skupině skalních štítů Západních Tater. Ovšem Roháče by daly snad na víc než jedno samostatné povídání, takže třeba někdy...

Orava je nádherná, neprohloupíte ...

Ježour

TIP NA VYRÁBĚNÍ ZVONEK

Vánoce se blíží a pomalu už je čas na to oprášit vánoční dekorace a ozdoby z loňských roků. Pro ty, co jsou tvořivější a rádi si pro letošní rok vyrobí něco nového máme tip na vyrábění zvonečku. Postup je celkem jednoduchý, i když to na první pohled ani nevypadá...

Budeme potřebovat: polystyrénový zvonek (seženeme v květinářství, cca 15Kč), dvě látky, mašlička, nůž, nůžky, špendlík

Nejprve vezmeme polystyrénový zvonek a nožem ho nakrojíme na šesti místech odshora dolů, (jako když chceme loupat pomeranč). Potom si z látek vystříhneme tvary (tři z jedné a tři z druhé látky), které budou o kousek větší než jeden dílek nařezaného zvonku a dole necháme větší kousek, aby nám pak zbylo na ukončení. Opět vez-

me do ruky nůž, pomocí kterého budeme postupně zastrkávat okraje látky do zářezů na zvonku. Druhy látek dáváme na střídačku, jako je vidět na obrázku. A nyní se dostáváme k ukončení na spodu zvonku. Nožem uděláme kruhový zářez na spodní straně a stejným způsobem jako plášť zastrkáváme látku do zářezu. Na závěr nahoru špendlíkem připevníme mašličku s okem na zavěšení. A máme hotovo.

Štaflíčka

STALO SE NEDÁVNO

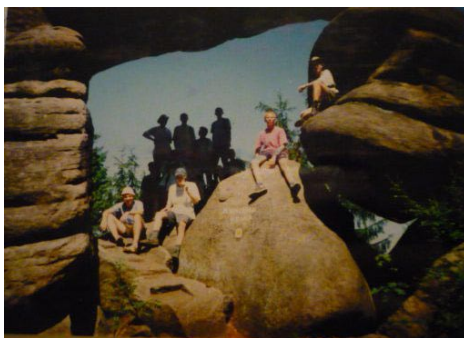
KRONIKA MOHYKÁNŮ

Ze Žďáru na Otovice, svítilo nám na palice 10.6.2000

Sešlo se nás: Lachtoš, Roland, Péša, Béna, Roman, U.F.O., Radim, Jirka, Jéza, Mogic, Knorr, Oťas, Štaflík a to v 7:20 u našeho nádraží. Vyrázili jsme v 7:30 rychlovlakem DOBRUŠKA - OPOČNO. Pozitivně nás naladilo, že nemusíme přestupovat, protože naši lokálku napojili na druhou do Náchoda a už jsme jeli. Hrál se macháček a už se sbírali trestné bodíky na „42 v tunelu“ (že jo, Rolande). Jízdenku (s gigaslevou) nám cvaknul průvodčí, kterému Honza říkal Houpací kůň (IQ tykve...). Ten nás donutil přestoupit v Bohuslavicích do přeplněného vagónu, no co. Po Náchodu bylo volněji -> hrál se macháček. V tunelu došlo k zajímavému jevu. Naše omladina místo 42 začala běhat a křičet 62! Hodži byl nějakej divnej... A už jsme stáli v Žďáru a za chvíli jsme maširovali směr Police. Po cestě Knorr, chtěje přispět sběrným surovinám, sbíral s pomocí Lachtoše a Oťase záhadné plíšky. Také jsme si všichni vykali, kdo to porušil, tak si musel sednout. Ať žije rozehrátký ASFALT!!! Sedavou chůzí jsme se dosedali až na zmrzlinu do Police. Honza ne-

uspěl s kulturní vložkou typu „fotografie Polického kraje“ a tak se šlo dál. Šli jsme okolo koupaliště, ale nechtěli jsme ze sebe dělat exhibionisty (50% osádky mělo slipy), a tak jsme si to nechali na potom... Tuhým pochodem, tuhé propocené pohody jsme šli dál přes Suchý Důl a Slavný. Bylo totální horko, a proto Radim, Mogic a Jirka vyhledali zábavu v napájení svých těl elektrickým proudem z ohradníků. Já jsem sklídl pouhý posměch, když jsem si chtěl pokecat s krocánem ověřeným: Hudry, hudry, hudry! (Béna nechť je pohřben hlavou dolů a probit vařečkou ze školní jídelny.) Ale to už jsme zaplouvali do lesů, kde bylo první

JÍDLO!!! Bavili jsme se odstřelováním drobotiny z posedu. Oťas však jako vždy nepropadl této neinteligentní činnosti a radši pro všeobecné blaho doloval březovou kůru. (Nechť je Oťas veleben!!! [a Béna zatracen]). Následovala tvrdá hra... Byly 3 družstva. Drobtina, omladina a vedoucí(nejlepší). Každé mělo 1 pingpongový míček a jako o závod s větrem s ním muselo cvrkat dál po cestě. Vedoucí doplatili na svou poctivost a tak vyhrála Omladina. (Ale Béna se ulejšval). Další únava nás zastavila u studánky, kde padl za obět můj poslední chleba se sekanou(žebrať je lepší). Následovala

bojovka, která měla dvě části. V první Oťas, Roman, Radim tak-ticky ustupovali do kopce a dávali za vyučenou Bénovi (hurá), Ufovi a Štaflíku. Ostatní se ulejšvali dole. Avšak bojovníci objevili dokonalý bojový terén, plný průlezů, jeskyní, balvanů, kpců a stěn. Béna byl vypráskán a poté se utvořila ŽELEZNÁ ALIANCE (všichni bojovníci), která se vrátila dolů. Tam udělala přepad na zbylé lenochy. Stojí za zmínku, že jsme se zde setkali s Náchodskými skauty (a dalmatínem). No zpět... Železná aliance přemluvila mnohé další na bitvu. V ní sice Béna nebyl vypráskán, avšak Oťas s Romanem po skvělém partizánském výkonu vypráskání byli, ale NESPRAVEDLIVĚ a přesilou (proklínám Bénu). Dále jsme šli na Kamennou bránu, kde jsme se nechali vyfotit Náchodskými skauty (a dalmatínem). Poté jsme šli na Korunu. Při cestě zpět se Knorr, prý z vody ze studánky, po...musel na velkou. Pak následoval sešlap dolů. Mogic, Radim a Oťas předváděli běh čokolád (byla to nádhera!!!). Pak přišla chvíle našeho exhibicionismu: RYBNÍK (50% slípů) a KOU-PÁNÍČKO. Byly tam pěkný baby, ale to už jsme museli spěchat na vlak. Následoval pochod smrti přes Božanov do Otovic. Drobtina málem padla za vlast, ale po ochlazení posledními zbytky vody, dokázali dojít včas až k vlaku. POCHVALA. Ve vlaku jsme všichni ulehli a tak trochu umírali. Tak to bylo až domů, kde jsme se všichni rozešli do svých neupocených domovů.

Oťas

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Listopadový koloběh Mohykánských schůzek začal datem 6. 11. 2009. Na této schůzce chyběl MM a tak Tínek musel vymyslet program sám. Odebral se tedy s kluky za garáže u klubovny, kde začali hrát hru „na babu“. V našem zápisníku však byla pojmenovaná jako „Ztraceni v Temnotách“, což poukazuje na brzké stmívání chvíli po začátku schůzky. Nicméně si myslím, že tuto hru všichni užili.

Datum další schůzky 13. 11. bylo pro pověřivé trochu odrazující, nicméně i tak se nás sešlo dost na to, abychom mohli začít vymýšlet trochu s předstihem scénku na skautského Mikuláše. Většinu kluků to nebavilo, ale ti starší je popoháněli a tak asi po hodině byla vymyšlena hrubá osnova. Poté jsme se šli pře klubovnu trochu proběhnout. Zahráli jsme si potmě Babu (zase), Vybíjenou a následně v klubovně Plácanou. Jelikož byla od 18:00h Středisko-

vá schůze, vybrali jsme od kluků zbylé registrace a rozešli jsme se do svých domovů, popř. jsme zůstali v klubovně na Střediskovou.

Předposlední listopadová schůzka nás mile překvapila. V naší klubovně se totiž topilo, což nikdo z nás nečekal. Samozřejmě jsme byli rádi, odložili jsme bundy a začali vysvětlovat hru. V klubovně a jejím okolí bylo rozmístěno 7 papírků, na kterých byly zašifrovány nějaké úkoly. Cílem bylo všech 7 papírků nalézt, rozšifrovat úkoly a samozřejmě je splnit. Úkoly byly celkem jednoduché, např.: Kolik stromů roste na náměstí? Hra byla sice na jednotlivce, ale protože některé šifry byly poněkud složitější, vytvořilo se záhy několik skupinek. Zhruba po hodině a půl se všichni vrátili se splněnými úkoly, nicméně plusově ocenění byli pouze první tři. No, a jelikož jsme minule nestihli uklidit, čekal nás generální úklid klubovny, dol-

ních záchodů a dolní chodby. Ten skončil zhruba o půl sedmé a poté jsme se všichni odebrali domů.

Na poslední listopadové schůzce chyběl opět MM (simulant). Nicméně schůzce to neuškodilo, protože na programu bylo dokončení scénky na Mikuláše. Jelikož to zabralo celou schůzku, je jasné, že se máte všichni na co těšit. Jestli to tak opravdu bude, můžete zjistit už tento pátek.

A jaké plány mají Mohykáni na prosinec? Hned po Mikuláši vyrazíme na výpravu po okolí Dobrušky směrem na Nový Hrádek. Doufáme, že účast bude stejně vysoká, jako na předchozí výpravě na Hejdu. Schůzky budou samozřejmě pokračovat dále, ale vzhledem k Vánočním prázdninám jich moc nebude.

ODDÍL SLUNEČNÍČ

Měsíc listopad nebyl moc hektický. Na první schůzce, která byla hned 2. listopadu, se holky mohly přesvědčit, jak moc se vyznají či nevyznají v některých státech světa a jejich hlavních městech. Tato hra byla na družiny. Každá dostala papírky, na nichž byly názvy států a měly k tomu přiřadit správné hlavní město. Pokud to nevěděly z hlavy, mohly zajít dolů do klubovny, kde měly pro změnu rozházeny papírky z hlavními městy. Každý stát měl své číslo a tak k němu patřilo město se stejným číslem. Dále měly určit, do jakého světadílu který stát patří, což byl nakonec asi největší problém, jelikož k tomu už žádnou nápovědu nedostaly. Aby holky celou družinovku nenamáhaly jen své mozky a nebyly z toho akorát otrávené, hrály jsme pak ještě nějaké drobné hry na odreagování.. Ale jaké, to už si opravdu nevzpomínám.

Následující týden jsem se družinovky neúčastnila, a tak vedla holky pouze Týna, takže vám s určitostí nedokážu popsat, co holky dělaly.. Vlastně jediné, co vím, je to, že něco vyráběly:-)

Další pondělí, tedy 16. listopadu, schůzka pro změnu rovnou nebyla, jelikož byl v úterý státní svátek, a tak měly v pondělí zřejmě všech-

ny školy ředitelské volno.

23. listopadu se už schůzka opět konala. Ani o té vám toho však moc nemohu napsat, jelikož jsme nedělaly nic, o čem by se dalo rozepsat. Tedy, vymýšlely jsme hlavně scénku na blížící se Mikulášskou, která bude už 4.12., což ale asi všichni víte. Co holky vymyslely, vám však prozradit nemohu, a tak si budete muset počkat..

Abyste neřekli, že jsem vás tento měsíc ohledně dění oddílu Slunečnic odbyla, poprosila jsem Týnu, aby napsala něco o výpravě konané 10.10. A tak tady je slibovaný úryvek i s fotkami, i když o měsíc déle:

Výprava, na které jsme se bály

Tato výprava se konala v měsíci říjnu. Bylo trochu chladněji, ale komu by to vadilo! S holkami jsme měly sraz o půl 9 na Laichterově zastávce. Nikdo z nich netušil, kam máme namířeno, i když některé už jistě tušili, odkud vítr vane. Nasedly jsme do autobusu a užívaly si poslední minuty tepla. Poté už nás nesly jen naše nohy a to směrem k Peklu. Po dobré hodině pochodování jsme došly k místní hospůdce v Pekle s krásnými dřevěnými sochami čertů. Na chvíli jsme si tam oddechly, daly si něco dobrého, zahrály si hry a

pokračovaly dál. Cesta stoupala vzhůru, k tomu nám trochu kapalo na hlavy, ale to přece k výpravě neodmyslitelně patří! Z Pekla jsme pokračovaly po červené a šly jsme, jak se říká, přímo za nosem. Cestou jsme potkaly pár krav a bláznivých turistů jako jsme byly my. Zhruba po 20km jsme se opět ocitly v Novém Městě, kam jsme došly kolem 3 hodiny odpolední. Zastavily jsme se v pěkné cukrárně na místním náměstí, kde se holky patřičně odměnily za tenhle výkon, neboť v druhé polovině našeho pochodování se dalo do pěkného lijáku. Bohužel déšť neustával, holky se radovaly, že nepůjdeme domů pěšky, a taky že ne. Naštěstí jsme stihly vlak, který zastavil v Novém Městě kolem 4 hodiny, a tak jsme si mohly opět na chvíli užít krásného tepla vlaku. Z výpravy jsme se vrátily v plném počtu a bez žádné újmy na zdraví:-) AVE TYNA

Jelikož k tomuto ani jinému měsíci není už asi co dodat, i já se s vámi rozloučím.. Tak tedy příští měsíc zase napočtenou..

lamča

ODDÍL SVĚTLUŠEK

1. PODZIMNÍ VÝPRAVA

Přinášíme Vám žhavé novinky z naší 1. podzimní výpravy, která proběhla 23.-24. 10. 2009 na chaloupce v Kounově. (Fotodokumentaci najdete v předchozím To-temu.) Takže, co na výpravu říkaly naše Světlušky?:-)

Ahoj všichni!

Byly jsme se Světluškami na dvoudenní podzimní výpravě v Kounově. Moc se mi tam líbilo, protože jsme tam hrály hry. Bylo tam i trochu sněhu, bylo zima a tak jsme v chalupě topily v kamnech. :-) Večer jsme zpívaly při kytáře trampské písničky a byly jsme také na stezce odvahy, která vedla kolem chalupy. Šly jsme podle svíček, které byly mezi stromy a ukazovaly nám cestu. U každé svíčky bylo vždy nějaké slovo a na konci stezky nám z nich vznikla věta. Moc jsme se sice nevyspaly, ale stálo to za to. Celá výprava se mi moc líbila a už se těším na další! :-)

Jája :-) Anička Karnoldová

Sešly jsme se v 15.45 na Laichterce a autobus nás pak vyvezl na poslední zastávku Kounova, kde už na nás čekaly holky z Nového Hrádku se Šárkou. Z vedoucích tedy na výpravu jela Šárka, Skotík a já (Pidina). Hned poté, co jsme

se přivítaly, začal pestrý program naší výpravy. Rozdělily jsme se do dvojic a začaly spolupracovat na malování mapy. Úkolem totiž bylo zakreslit podrobnou cestu ze zastávky u Kounova až k chatě tak, aby po ní někdo byl schopný trefit zpět. Cesta byla dlouhá a Světlušky si všimaly všech detailů, které by mohly pomoci k dokonalosti jejich mapy. V průběhu cesty, jelikož byla docela zima a dokonce jsme potkávaly i místa pokrytá sněhem, jsme si pro zahřátí zatancovaly tanec s názvem „Ptáček“. Když už jsme se blížily k chatě, zaslechly jsme podivné zvuky. Holky si zprvu myslely, že tu někdo kácí strom, ale jak jsme byly blíž a blíž skrz mlhu jsme rozpoznaly osobu jezdicí na pojízdném traktůrku či co to bylo!! Tou osůbkou byl Honza, který měl na starosti chatu, v které jsme pro dnešní výpravu měly zajištěný nocleh. V chatě jsme se přezuly, uklidily si věci a ještě překreslovaly mapy. Jako večere se mazaly rohlíky s nutelou a k tomu byl připravený teplý čajík. Panečku, to holky baštily! :) Večer jsme měly soutěž o nejhezčí chlebiček. Největší úspěch měl ten od Haničky, ale všechny se moc povedly. Zahrály jsme si ještě dvě hry – na upíra a pohádkové postavy, které holky předváděly. U toho jsme se dost nasmály :-). Akcí“

večera se stala noční stezka, na jejímž konci měly nové světlušky v našem oddíle získat Cestičku světlušek a začít tak s plněním nováčkovské zkoušky. Kolem chaloupky byly svíčky a u každé byl papírek s jedním slůvkem. Dohromady tvořily větu: „Opravdové přátelství je jako světluška - svítí tím víc, čím větší je kolem tma.“ a na konci u největší svíčky našly holky poslední vzkaz a pod ním Cestičky světlušek. Myslím, že to byl pro všechny velký zážitek, přestože se nám stezka časově trochu protáhla a sem tam nějaká svíčka zhasla. O:-) Holky ale byly statečné, protože s nimi (v duchu samozřejmě) šly všechny světlušky, z celého světa (v podobě kresleného znaku) takže se nebylo čeho bát. :-) Největší radost jsem ale měla z nejmenších, které Cestičku suverénně prošly a plní dojmů to pak vyprávěly Pidi, která si o tom s nimi povídala. Večer jsme ještě zahrály na kytary, a protože holky divočely, zjevilo se nám za oknem jako výstraha strašidlo. – Prý to byl Jeníček, ale já bych tomu zase až tolik nevěřila! – Jeníček totiž za chvíli přišel, vypadal úplně normálně a ještě přečetl holkám na dobrou noc pohádku.

Druhý den ráno jsme vyrazily na Prázovu boudu. Cestou jsme hrály hru, že nikdo z nás nesměl

říct ano, jo, ne... Člověk by ani neřekl, jak je to těžké nepoužívat tyto slova... Každý měl tři „životy“ a většina o ně taky přišla... :-) Cestou nás také pronásledovalo klíště, které se zakouslo, když to nikdo nečekal... Klíště mělo podobu kolíčku, který se nepozorovaně musel na někoho připnout. Na Prázovce jsme se nasvačily, podívaly se na mapu a zahrály si hru Na myši. Každá myš měla svůj ocásek – šátek, který si musela chránit (měla ho přidělaný zezadu na kalhotách) a zároveň se měla snažit získat co nejvíce ocásků cizích. To nás všechny moc bavilo, tak jsme si hru zahrály ještě asi třikrát. :-) Cesta zpátky utekla mnohem rychleji... – asi to bylo tím, že jsme šly z kopce:-). Když jsme dorazily do chaty, už pro nás byl připravený oběd. Po obědě jsme si ještě zahrály běhací hru se stříháním a po chaloupce jsme hledaly zvířátka. Výprava se chýlila ke konci. Došly jsme zpátky na zastávku a autobusem, ve kterém skoro všichni spaly, to Vám světlušky jistě rádi vysvětlí, co dělaly v noci a časně zrána..., jsme se rozjeli zase zpátky domů. :-)

/zapsala Šárka, Pidi a Skotík/

CO SE DĚLO NA SCHŮŽKÁCH

Na první listopadové schůzce holky konečně dostaly své notýsky, do kterých si mohou vybarvovat okénka, které podmínky k odborkám už splnily. Proběhlo také vyhodnocení výpravy a vyhlásily se světlušky, které vyhrály v bo-

dování za říjen. Na třetím místě se umístila Terka, na druhém Elinka a na prvním Bára s 50 body!!!, která také dostala putovní skautskou Rosničku, o kterou se má měsíc starat než ji předá další „nejlepší“ :-). Na další schůzce jsme si vyrobily vizitky a na šňůrky jsme si navlékly korálky, podle toho, kolik jsme nasbíraly bodů. Holky si zahrály pár her na postřeh a rychlost a schůzku jsme zakončily tradičně pokřikem a kruhem přátelství. S další schůzkou nám přišla pomoci Čga, zahrály jsme si hru na obratnost – Dračí ocásky, kdy se jeden drak (3-5 světlušek) snažil sežrat ocas draka druhého a byla to velká legrace, hlavně jak se holky natáčely, ale zapomínaly už, že za nimi stojí další světlušky :-D. Pak už byla tma v klubovně, to už byla tma, skládaly skupinky světluškovské zákony, které jsme potom nalepily na barevné papírky do duhy. Schůzku jsme zakončily u svíček, kdy jsme si povídaly o tom, jak někdy stačí málo, abychom udělaly někomu radost nebo pomohly a taky, proč lidi lžou. Poslední listopadovou schůzku nám opět přišla pomoci Štaflička, se kterou jsme si zahrály hru Semafor. Rozdělily jsme se na družinky a my jako vedoucí jsme měly každá tři kartičky – na jedné

bylo zelené kolečko (tzn. “Běžiš dál”), na druhé červené(tzn. udělat pět dřepů) a na třetí oranžové (udělat tři dřepy). Pak přiběhla vždy jedna z družinky a vytáhla si kartičku a podle toho, co na ní bylo, musela vykonat daný úkol. Soutěž vyhrály Lišky. Potom jsme se uchýlily dovnitř do tepla a připravovaly scénku na Mikuláše, kterou v pátek dozajista uvidíte.:-) /zapsala Kokina a Skotík/

2. PODZIMNÍ VÝPRAVA (29.11. 2009)

Sešly jsme se „v hojném počtu“ – tři světlušky a tři vedoucích, na náměstí v Novém Městě nad Metují. Odtud jsme se vydaly na malý okruh (cca 9km), přes Slavoňov a zpátky do Nového Města. Využily jsme hezkého počasí a zahrály si nějaké hry, pozorovaly divoká prasata (v oboře) a na konci cesty jsme si zakoupily pohledy, které jsme poslaly rodičům. A jelikož byly světlušky po cestě hodné, rozhodly jsme se je odměnit a navštívily jsme místní cukrárnu. S pěknými zážitky jsme se vydaly na autobus, který nás dopravil do Dobrušky a odtamtud jsme se rozprchly do svých domovů.

/zapsala Kokina/

FOTODOKUMENTACE VÝPRAVY

ODDÍL MĚDÁTEK

Měsíc listopad přinesl mnoho nového. Děti začaly chodit do tělocvičny a tak byl ze začátku trochu chaos, než si maminky a hlavně děti zvykly, kam mají chodit, protože byly rozděleny na starší děti a mladší, každá skupinka chodila jen jednou za 14 dní.

Bohužel nemůžu napsat nic o tom co se děje v tělocvičně, protože jsem byla jen v klubovně, kde se děti střídaly. Takže snad příště. Médátka byla tento měsíc velmi pilná. Hned 1. schůzku jsem měla „na povel“ s Mirčou starší skupinu. Po většinu schůzky děti kreslily. Nejdříve to co by chtěly k Vánocům pak jsme jim dali různé spojovačky, ale ke konci schůzky si domů odnesly vyhrané bonbóny za skládání obrázků. V listopadu se toho určitě také mnoho naučily. Poznávaly listy a dopravní značky, učily se jak se mají chovat když jdou po městě, aby se jim nic nestalo v silničním provozu. Když nebylo počasí příznivé, tak jsme trávili čas v klubovně nad různými hrami. Jako jsou například závody formulí. Hra spočívá v tom,

že si děti vyrobí z papíru formuli. Výroba není nijak těžká, vlastně si vezmete proužek papíru, který je široký asi 10 cm a naohýbáte ho tak aby se do zadní části dalo foukat a formule „vystartovala“. Pak už stačí si formuli pořádně vyzdobit a může se závodit. Připravili jsme 3 disciplíny: Nejprve se každý snažil svou formuli co nejdál dofouknout, poté byla disciplína o skoku dalekém a nakonec si děti daly slalom. Také jsme procvičovali paměť. Pod šátek se umístily různé věci a médata měla asi 3 minuty na zapamatování předmětů. Poté je nakreslila. Někteří v tom byli opravdu dobří, ale vítěz může být jen jeden a to byl Tonda. Her bylo opravdu hodně a všechny je určitě nedokážu vyjmenovat.

Samozřejmě nesmíme zapomenout, že bude v prosinci Mikuláš. I na ten se velmi pečlivě připravujeme a musím říct, že děti jsou opravdu šikovný. Ovšem jaký budeme mít program to vám neřeknu. Raději se přijďte osobně podívat. Poslední schůzka byla opět zaměřená na nacvičování scénky,

ale učili jsme se uzlovat. Krůček po krůčku jsme zvládli ambulantní uzel. Také jsme hráli jednu skládací hru, kde jsme rozmístili různé vzorované a barevné kartičky po klubovně, děti měly u sebe jednu velkou čtvrtku, na které měly nakreslené shodné vzory a barvy, které měli za úkol najít a správně poskládat aby se nelišily od malých karet. Byli jsme také venku. Médata jsme rozdělili do dvou skupin a jelikož už byla tma tak byly rozmístěny svíčky a u nich papíry s různými předměty. Měli za úkol zapamatovat si předměty a poté je v klubovně nakreslit. Nakonec jsme se také trochu bály. Po zahradě byly umístěny svíčky a na konci trasy čekala každého sladká odměna v podobě lízátka. Médátka byla statečná a tak si mls určitě zasloužila.

Jelikož začíná prosinec a 1. adventní neděle tak přeju krásný Vánoce a snad i ten sníh napadne a bude kde sáňkovat :-)

Viky

ROZHOVOR S ...

PETREM ŠKOLNÍKEM

1/ V kolika letech jsi začal skautovat a kdo nebo co Tě ke skautingu přivedlo?

Skautovat jsem začal v osmi. Bylo to hned po revoluci. Do té doby jsem byl pionýr. A přivedla mě k tomu právě revoluce (s přispěním rodičů).

2/ Kolik vás tehdy v oddíle bylo a vídáš se i dnes se svými skautskými vrstevníky?

Kolik nás tehdy bylo, tak to přesně nevím. Ale odhadem tak na dvě smečky a něco. Jinak jsem chodil k Zelýmu. Z tehdejších se vídám jen s Ježourem a Benjim a občas na nějaké akci potkám bývalé Mohykány.

3/ Jak vznikla Tvoje zvířecí přezdívka a její následná verze LG, kterou se nyní ve skautu podepisuješ?

Dal mi ji Vašek, během schůzky, cestou na "příměšťák". Bylo to po příchodu k Mohykánům (ve stejný okamžik vznikly přezdívky Ježour a Benji). Původ je přičítán tomu, jak se česů a tomu, že se mi

moc tehdy nechtělo moc do práce (doufám, že už to druhé dneska neplatí). Podle Vaška: „Ulízaný vlasy a ruce dozadu – Lachtan.“ neboli Lachty. Jednou během Dračího Doupěte Benji vymyslel Lachtoš Ggežža, což se bohužel chytlo. Mělo to nevýhodu i v podepisování knížek na táboře. Tak jsem si to zkrátil na dnes již známé LG. To už se pak stihne člověk podepsat rychleji. Jinak mi chvíli říkali i Flatron (po firmě LG, která vyráběla televize Flatron). Prostě skoro každý rok něco jiného.

4/ Skautem je rovněž Tvůj o několik let mladší bratr Roman. Jak jste spolu ve skautském prostředí vycházeli?

Tak to je pravda. Podle mě jsme vycházeli dobře. Je o 2 roky mladší, tak jsem se mu vždy snažil pomáhat.

5/ Co považuješ za svůj nejsilnější skautský zážitek?

Nejsilnějším zážitkem je podle mě to na co člověk nikdy nezapomene. Takže pro mě to bude asi "promoklá" dvojdenka v bunkru. Ještě pořád mám před sebou ten pohled na promoklé obličej. Nebo hlídka na OZ (bylo mi tehdy 12), kdy nás vedoucí strašily tím, že v "záhořáku" viděli uprchlého vraha.

Je toho určitě mnohem víc, protože jsem toho za těch 20 let u Skauta hodně zažil. A doufám, že ještě něco zažiju.

6/ Účastnil ses mnoha táborů ať už jako dítě nebo vedoucí. Na který z nich vzpomínáš nejraději?

Jako dítě nejraději vzpomínám na svůj první tábor na "sucháči",

to bylo za vlčata. A taky na svůj první tábor na OZ s Mohykány. Vždy to byla změna a hodně jsem si to užil.

Jako vedoucí mám rád úplně všechny. Ikdyž se musím přiznat, že nejsem schopen říci v kterém roce přesně byl každý tábor (jako že Pravěk byl tehdy a tehdy atd.). Vždycky jsem se snažil přistupovat k nim, jak nejlépe jsem dovedl. Rád jsem měl tábor s Magalhassem, protože jsem se dověděl hodně nových věcí (do té doby jsem ho vůbec neznal) a tábor Pána Prstenů, který byl mému srdci nejbližší. Ale jak říkám, všechny byly super.

7/ Nejen na táborech jsme Tě měli kolikrát možnost vidět s Rubikovou kostkou. Jak jsi se k ní dostal a máš nějaký osobní rychlostní rekord?

Tak to je můj dlouholetý koníček. Jednu starou ošuntělou a rozhrkanou jsem našel kdysi dávno v krabici po stěhování (byla po táto-

vi). Málokdo ví, že jsme do mých 7 let bydleli hned naproti klubovně (dnes je tam zvěrolékař). Hned mi padla do oka. Ale teprve až na táboře (na OZ) mi Hanzik (bývalý Mohykán) ukázal základy a pak už to šlo jednoduše. Zjistil jsem si k ní další informace a pak už stačilo jenom trénovat. Dneska jich mám asi tak 20 (teď nevím přesně), různých tvarů a velikostí. Osobní rekord určitě mám, ale teď nevím kolik. Bude to něco málo přes minutu.

8/ Rád sportuješ. Jaké sporty jsou Tvoje nejoblíbenější a který bys třeba nedělal nikdy?

Tak to je naprostá pravda (ikdyž to není na mě možná vidět). Sportem nejraději trávím svůj volný čas. Je pravda, že mi šlo obstojně všechno, co jsem kdy zkusil.

Nejoblíbenější? Dalo by se říci, že všechny, jinak bych je nedělal. Ale nejradši mám asi volejbal. Na florbal a fotbal si najdu čas taky vždycky. Hrál jsem tenis, stolní

tenis, softball, basketball, a mohl bych pokračovat.

Který bych nikdy nedělal? Tak to se dá těžko říci. Z kolektivních asi žádný a z těch ostatních? Snad jen možná lyže, ty mi k srdci moc nepřiřostly (možná to je tím, že jsem to toho byl v mládí nucen).

9/ Dlouho jsi na rozdíl od většiny ostatních roverů a rangers nejezdil nikam na prázdninové „čundry“. Co tak změnilo Tvůj názor, že jsi letos vyrazil do Rumunska? A chystáš se ještě někam?

To je pravda a musím se přiznat, že ani přesně nevím, proč jsem nejezdil už dřív. Hodně času jsem trávil na táborech (někdy to bylo i 35 dní v kuse) a jezdil s rodiči na dovolenou k moři. Pak už volného času moc nebylo. Možná mě taky nikdo nepozval, ale to je teď

už jedno. Ale asi to byla akce Orel, kdy jsem během dvou dní prochodil velkou část hor a kopců v Orlických horách.

Každý rok jsem se snažil prázdniny nějak využít. Protože na tábory už nejezdím a moře s rodiči mě už taky moc netáhne, tak jsem letošní dovolenou využil právě na Rumunsko a bylo to super.

Ano, letos určitě někam vyrazím. Něco už se rýsuje a bude to na delší dobu než Rumunsko. Však se zase na cestovatelském večeru vše dovíte.

10/ Mnoho lidí Tě zná možná jen ze skautu. Čím se však v současnosti živíš a co děláš, když zrovna nepracuješ?

Jak správně podotýkáš, tak už pracuji a to už přes dva roky. Jsem zaměstnán na pozici Projektant elektro u pobočky celosvětové společnosti ABB s.r.o. v Trutnově. Bližší informace k mojí práci nemá cenu popisovat (pro neznalé trochu složitější na pochopení – na požádání vysvětlím).

Naše výrobky putují do celého světa (konkrétně moje do Qataru, Saudské Arábie, Ruska, Chile, Nigérie, Ománu apod.). Jinak se mi v práci líbí.

Ve svém volném čase (kterého není zrovna moc) chodím hrát florbal, občas si něco přečtu nebo zkouknu nějaký seriál. V poslední době mi taky nějaký čas zabere rekonstrukce bytu, který jsem zde koupil (a úředně se přestěhoval – takže už nejsem dobrušťák :-)).

11/ Jak se plánuješ zapojit do skautské činnosti v rámci dobrušského Junáka v blízké době?

Tak to bude složitější. Jak jsem již zmínil, tak už pracuji a to zabere hodně času. Také už bydlím v Trutnově, takže do Dobrušky jezdím jen občas. Ale vždy se snažím přijít na nějakou akci či brigádu a pomoci. Snad se na nějaké zase brzo uvidíme. Na Skauty z Dobrušky nikdy nezapomenu.

POZVÁNKY

NEJEN PRO SKAUTY

JUNÁK DOBRUŠKA

pořádá

pro všechny skautské děti, hlavně Medáтка, Vlčata a Světlušky,
jakož i pro další potěr všech skautských rodičů, dospělých členů a
přátel

v pátek 4.12.2009 v 17:00

v malé tělocvičně horní školy Fr.Kupky

SKAUTSKÝ MIKULÁŠ

Vítání jsou kromě rodičů a příbuzných všech malých dětí i starší skauti a činovníci včetně Oldskautů a členů KPJ i další příznivci. (Jenom v případě přeplnění tělocvičny budou mít malé děti přednost...)

Jako každoročně přijde sv. Mikuláš s andělem a čertem. Hodné děti určitě dostanou od anděla nějakou sladkost, zlobivější od čerta asi bramboru nebo uhlí.

Součástí mikulášské návštěvy budou i scénky a drobná představení, které si skautské děti se svými vedoucími pro Mikuláše a ostatní děti připraví.

Přezůvky s sebou!

Předpokládaný konec : cca 18:30

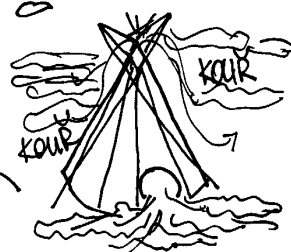
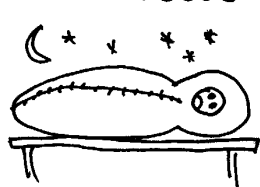
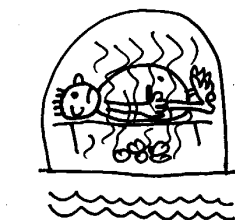
(Sraz pořadatelů v tělocvičně v 16.00, skauti v krojích v 16.30, všichni ostatní do 16.59)

0000 0000

VSTUPNĚ: BUCHTA nebo VĀNOČNÍ CUKROVÍ

KAŽDĀ DĀMA, SLEČNA, DĪVKA, ŽENA, KTERĀ PŘIJDE BYT JEN NĀVSTĚVOU, ODRŽÍ PRAKTICKÝ DĀREK.

Orlické Záhoví
28.-30. prosince 2009
POZVĀN(A) JSI I TY!

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 27.12.2009

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

ZAČÁTKEM LEDNA

- články a fotky z Vánočních schůzek jednotlivých oddílů
- reportáž ze skautského Mikuláše a Zmrzlínka na OZ
- další tradiční i netradiční rubriky
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Veronika Štaffová, Jan Friede, Petr Lukášek, Veronika Bělinová, Petra Kochová,
Lenka Slavíková, Hana Benešová,

FOTOGRAFIE:

Jan Friede, Veronika Štaffová, Ondřej Němeček, Kristýna Poláčková,
Lenka Slavíková ...

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Pavčina Čiháčková

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Ondřej Němeček

**Nenávidíme mnoho lidí jen proto,
že jsme příliš pohodlní hledat možnost, jak je milovat.**

ARABSKÉ PŘÍSLOVÍ